

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 86. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703123575744/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

sortskægede Cicerone fra et Hul i Muren fremtog et Glas. Efter at han havde fyldt det, satte han sig i Positur, og begyndte paa et længere, begejstret Foredrag, der uheldigvis blev afbrudt ved, at han tabte Glasset. Vi lagde os derpaa alle tre paa Maven, og forfriskede os ved det dejlige kolde Snevand, hvorefter Pakkerne blev tændte, og vi begav os ind i de høje, hvælvede Gallerier, der som Katakomber strække sig langt ind under Byens Gader, hvorfra det raske Livs Støj og Larm i dumpe Toner naaede vort Øre, medens vi ved det røde Fakkelskær undersøgte de vilde Dyrs og Gladiatorernes Indelukker.

Da det senere hen paa Eftermiddagen var blevet køligere, drev vi omkring nede ved den lille Havn, der kun har Dybde for Baaede og smaa Felukker. Det gule Svovl, der brydes i Omegnen af Girgenti, blev i høje Karrer kørt ned til Vandet, hvor de kobberbrune Faquiner, kun iført Svømmebenklæder, med en utrolig Færdighed balancerede med svære Stabler paa Hovedet midt ud i Havnen, hvor da Indskibningen gik for sig.

Den næste Morgen knaldede Veturinens Pisk udenfor vore Vinduer, og snart sad vi i Vognen med Revolveren om Livet, de grønne Slør omkring Hovedet og en dygtig Madkurv foran os, for at begive os paa den lange og usikre Rejse fra det livlige Catania til Gravbyen Syrakus.

Lige saa frugtbar Naturen havde vist sig, førend vi kom til Catania, lige saa gold og ørkenagtig fremtraadte Landskabet for os nu, da vi forlod den. En støvsky hvirvlede bestandigt foran Vognen paa den hvide, solbeskinnede Vej, ligesom Røgstøtten for Jøderne i Ørkenen. Efter nogle Timers Kørsel var det formeligt velgørende for Øjet at se Vand. Det var den lille Flod Gioretta, hvorover vi bragtes paa en skræbelig Færge, der truede med at knuses under Hestenes og Vognens forenede Vægt. Kort efter hævede Landet sig i Bakkelinjer, der efterhaanden gik over til et Højplateau, som i Horisonten begrænsedes af Monte Veneres blaalige Kam. Gentagne Gange saa' vi ved Siden af Vejen de urgamle, pelagiske Gravkamre, hvælvede Huler, der var udhugne i den haarde Klippe. Vi steg af for at undersøge en af de største, hvor en hel Hyrdefamilje havde indkvarteret sig med sine Geder og Æsler. Mændene laa udstrakte paa Jorden og sov formodentlig til Middag, Kvinderne malkede Gederne, og Børnene ristede Korn over en Ild af Trækul. Ved uregelmæssige, kolossale Piller var Rummet delt i flere Kamre hvert med en eller flere Smaanicher, hvor rimeligvis Ligene havde ligget, og op ad den kølige Grottes Vægge groede Mos og Venushaar i frodige Klynger.

Lige ved Middagstid kom vi, næsten opleste af Hede og kvalte af Støv, til det gamle Lentini, en smudsig Landsby, der i Romernes Tid

havde været en blomstrende Koloni, som endog havde sin egen filsofiske Skole, og da vi havde bedet der en Timestid i en ussel Kro, gik Vejen videre ned gennem en dyb Sænkning i Terrænet og op igen i uhyre Zigzag-Slyngninger til det befæstede Karientini, et af Karl V i spansk Stil anlagt Kastel med en Række færdige Hytter, der husede en Befolkning med de mest kæltringeagtige Ansigter, jeg maaske endnu havde set. I Villasmundi, en lignende Rede nogle Timers Vej derfra, gjordes et længere Ophold, og da der heldigvis netop holdtes et Slags Marked omkring i Gaderne, fordrev vi Tiden med at iagttage de forskellige Grupper. Trods den brændende Hede hørte vi dog den sædvanlige Dansemusik med Violin og Guitar, og blev i et tilrøget Osteri Vidne til et Slags Sekstur, hvor de dansende ledsagede enhver Svingning med Spring og Armbevægelser, der bragte Sveden frem i Strømme, uagtet Kavalererne saa vel som de fyrige skønne havde afført sig saa mange Klæder, som Anstændigheden nogenlunde tillod.

Da vi igen begav os paa Vejen, stod Solen allerede lavt paa Himlen, saa at vi i den dejlige Eftermiddags Stilhed ret kunde nyde den smukke Natur. Efter at have kørt igennem en Dal, der var bevokset med Olivenskove, kom vi ned til Havet, og vi fulgte derefter hele Tiden Strandbredden, over hvis Brændinger Maanen snart udgød sit hvide Lys.

I denne Nattens Stilhed og i en Stemning lig den, hvori man om Aartusinder vil gennemvandre Paris's eller Londons Ruiner, kørte vi da over Levningerne af det vidtstrakte Syrakus, og den samme vemodige, næsten andægtige Følelse var over os, medens vi de følgende Dage gennemstrejfedes det store Territorium til Lands og til Vands. Over den dybe Havn, hvor alle Evropeas Flaader tilsammen kan faa Plads, begav vi os til den Flod, hvor Proserpina efter Sagnet blev bortført. Kæmpemæssige Søjler af et Zeustempel rage i Vejret paa Bakkerne til venstre, og medens man i den varme Formiddags Stilhed stager sig langsomt frem under de sivbevoksede Bredder, hvor af og til en Lerhytte viser sig, omkranset af høje Palmer, tænker man sig dybt inde i Afrika, paa en Flodarm af Nilen eller Senegal. Op ad Anapo-Flodens venstre Arm, Cyane, føres man til Papyrusplanterne. De halv nøgne Baadfolk skære de lange Stængler af, og det gaar hastigt tilbage ned ad Strømmen, og igen over Havnen til en aaben Plads udenfor det nuværende Syrakusas svære, bourbonske Fæstningsmarø. Her bestiger hver sit Æscj, og ad den støvede Landevej gaar det op til Overfladen af det terrasseformede Højplateau, hvor den uhyre By strakte sig milevidt omkring Havnen. Ad halsbrækkende Voje, de gamle, i Klippen udhulede Bygningsgrunde, rider man Skridt for Skridt paa de smaa forsigtige Æsker. Solen bræn-